

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216010842
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Mitterpáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7216010842.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Mitterpákovej, sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Martina Michalanského v trestnej veci proti obžalovanému U. D. MAŤAŠKOVI pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 os. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/63/2016 zo dňa 30. 1. 2019 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 20. januára 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Obžalovaného U. D. H., nar. XX. 8. XXXX v K.,
trvale bytom F., P. 6

podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod skutku obžaloby právne kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

v Košiciach na ul. Moldavskej na parkovisku pri OC Optima dňa 09.02.2014 v presne nezistenom čase po 17,00 hod. fyzicky napadol poškodeného mal. E. P., nar. XX.XX.XXXX, a to tým spôsobom, že ho otvorenou dlaňou ruky udrel do oblasti tváre, v dôsledku čoho poškodený mal. E. P. utrpel rozsiahle pomliaždenie s opuchom a plošnou podliatinou (krvným výronom) v oblasti ľavého líca (siahajúce od jarmovej oblasti až po telo sánky, pred ušnicou a okolo očnice), odreninu veľkosti 1 x 1 cm pod dolným okrajom ľavej očnice, tvarovú podliatinu v oblasti pravého líca pod očnicou veľkosti cca 4 - 5 cm s obvyklou dobou liečenia a práceneschopnosťou 10 dní,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodených F. P., rod. H., nar. XX. 2. XXXX v F., trvale bytom F., S. X a V. J., nar. XX. 2. XXXX v F., trvale bytom F., F. č. XX s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom sp. zn. 5T/63/2016 zo dňa 30. 1. 2019 uznal obžalovaného U. D. H. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 os. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

v Košiciach na ul. Moldavskej na parkovisku pri OC Optima dňa 09.02.2014 v presne nezistenom čase po 17,00 hod. fyzicky napadol poškodeného mal. E. P., nar. XX.XX.XXXX, a to tým spôsobom, že ho otvorenou dlaňou ruky udrel do oblasti tváre, v dôsledku čoho poškodený mal. E. P. utrpel rozsiahle pomliaždenie s opuchom a plošnou podliatinou (krvným výronom) v oblasti ľavého líca (siahajúce od jarmovej oblasti až po telo sánky, pred ušnicou a okolo očnice), odreninu veľkosti 1 x 1 cm pod dolným okrajom ľavej očnice, tvarovú podliatinu v oblasti pravého líca pod očnicou veľkosti cca 4 - 5 cm s obvyklou dobou liečenia a práceneschopnosťou 10 dní.

Súd mu za to uložil podľa § 156 ods. 2, § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody súd podmienienečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným F. P., rod. H., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F., S. X a V. J., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F., F. č. XX škodu titulom bolestného vo výške 329,60 €.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný, aj prokurátor okresnej prokuratúry.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že v celom konaní nebolo z jediného dôkazu preukázané, že by sa dopustil skutkov v zmysle podanej obžaloby. V tejto súvislosti poukázal na absenciu motívu jeho údajného protiprávneho konania, dôkaznú núdzu na strane prokurátora a na základné zásady trestného konania, predovšetkým na zásadu voľného hodnotenia dôkazov a zásadu "in dubio pro reo". Podotkol, že ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by ho videl agresívne vystupovať proti maloletému poškodenému. Skutočnosť, že bol s maloletým osamote sama o sebe nedokazuje, že mu spôsobil zranenia, ktoré boli u maloletého zistené. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že zistené zranenia mohol maloletý nadobudnúť ešte predtým, ako si ich s matkou maloletého všimli na parkovisku pred OC Optima. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedkyne P., rod. H. a na výpoveď svedkyne A. D. H.. Udalosť, kedy sa maloletý mal udrieť vláčikom do tváre bola potvrdená aj výpoveďou svedka J. D.. Uviedol, že aj zo záverov znalca MUDr. Nikitu Bobrova je zrejmé, že zranenia maloletého boli spôsobené tupými a tupohranatými predmetmi o širšej a užšej kontaktnej ploche, pričom s vysokou pravdepodobnosťou nejde o pôsobenie ruky zovretej v päšť, resp. dlane a prstov druhej osoby. Aj z lokalizácie, charakteru a rozsahu opísaných poranení je podľa znalca možné usúdiť, že zranenia neboli spôsobené druhou osobou, či už úmyselne alebo z nedbanlivosti. Ani ďalšie dva znalecké posudky s určitosťou nepreukazujú, že by spôsobil zranenia poškodenému, či už úmyselne alebo z nedbanlivosti. Dodal, že matka poškodeného s ním aj 5 dní po údajnom incidente bývala v spoločnej domácnosti a nijakým spôsobom mu nebránila kontaktovať sa s maloletým. Až do jeho hospitalizácie sa o neho riadne staral. Ani videonahrávka z parkoviska pred OC Optima, ktorá je súčasťou spisu, a ktorá je jediným dôkazným prostriedkom z prokurátorom označeného miesta činu nepreukazuje, že sa dopustil konania uvedeného v obžalobnom návrhu. Dodal, že s maloletým poškodeným bol veľakrát sám, jeho vzťah k nemu bol priateľský a vrúcny a poškodený ho vnímal ako otca. Na druhej strane poukázal na rozporné výpovede matky poškodeného a jej sestry. Motívom ich výpovedí v jeho neprospech je privodenie sa do lepšieho svetla, nakoľko majú vzájomné konflikty.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Tr. por., pretože nebolo dokázané, že spáchal žalovaný skutok.

Prokurátor okresnej prokuratúry namietal, že okresný súd vypustil časť skutku z obžalobného návrhu a prekvalifikoval konanie obžalovaného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. na prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák., aj keď podľa jeho názoru na to nemal splnené podmienky. Domnieva sa, že okresný súd sa pri rozhodovaní dôsledne neriadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pretože nezohľadnil všetky znaky žalovaného konania. Poukázal na znalecký posudok MUDr. Borisa Lisánskeho z odboru zdravotníctvo a farmácia, že akýkoľvek úmyselný útok na oblasť hlavy a tváre je potencionálne schopný ohroziť dieťa na živote čo vysvetlil tým, že mozog dieťaťa nie je chránený kostenným krytom ako u dospelých. Poukázal tiež na kontrolný znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. z odboru zdravotníctvo a farmácia, v rámci ktorej znalec MUDr. Norbert Moravanský, PhD. potvrdil, že v kontexte

ročného dieťaťa možno hodnotiť ako medicínsky významný dôsledok pôsobenia násillia na životne dôležitý orgán a teda ako násillie potencionálne schopné ohroziť maloletého na živote.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný v doplnení odvolania uviedol, že celý prípad je od samého začiatku vykonštruovaný. V prvom rade poukázal na vzťahy matky maloletého a jej sestry. Opísal, že sestra matky poškodeného, A. H. (teraz už X. - pozn. krajského súdu), učinila kroky, aby dostala dieťa svojej sestry F. - v tomto konaní matky maloletého E., do opatery. A. H. údajne nemôže mať vlastné deti, matka poškodeného sa pohybovala v pochybnej spoločnosti až do času, kým sa s ňou spoznal. A. H. prehnane sledovala, ako sa jej sestra o maloletého stará a posielala na ňu sociálku v domnení, že si bude môcť adoptovať jej dieťa. Matka maloletého z toho bola podráždená, dala by sa to nazvať až psychickým týraním. Dokonca mu mala F. H. (teraz už P. - pozn. krajského súdu) prezradiť, že jej sestra A. ju dala dávnejšie zavrieť na psychiatriu. Keď boli s maloletým u doktorky prosil A., aby dala F. pokoj, ona sa tam oháňala s týraním a snažil sa ich len brániť. Keď bola A. H. informovaná o úraze maloletého, poslala znovu na F. sociálku a vo výpovedi naznačila, že si pôvodne myslela, že úraz spôsobila maloletému práve F.. A. H. sa zároveň pozná so sestričkou F. H. z ambulancie všeobecného lekára maloletého, často sa spolu rozprávali o maloleťom. Vykreslením zlej starostlivosti o dieťa A. H. manipulovala postoj sestričky k jej budúcej výpovedi, čo mohlo zvýšiť možnosť získať maloletého do opatery. Upozornil, že všetko sa začalo až 3 dni po úraze, kedy sa práve A. H. dohodla so sestričkou a doktorkou, že maloletého niekto pravdepodobne udrel dlaňou a následne opačnou stranou ruky do tváre. Do tej doby nik netušil o žiadnom zranení maloletého. MUDr. Podhorská zabezpečila, že sa dieťa dostalo na hospitalizáciu, aj keď na to nebol dôvod podľa vyšetrení a to na inú diagnózu - zrážanlivosť krvi (hyperkoagulačný stav), ktorý sa nepotvrdil. Spochybnil znalecký posudok MUDr. Lisánskeho, pretože je jednostranný a zavádzajúci. Vyčíta mu, že vychádzal iba z výpovede a záverov MUDr. Podhorskej, ktorá videla dieťa až po 3 dňoch od údajného spáchania skutku a nie aj iných lekárov, ktorí videli maloletého hneď po údajnom spáchaní skutku. Práve títo sa vyjadrili, že ide iba o modriny na povrchu kože a žiadne hlbšie tkanivá neboli zasiahnuté, znalec ich vyjadrenia nezohľadnil. Lekári z pohotovosti uviedli, že maloletý má ísť do domácej starostlivosti, lebo jeho zranenie nevykazovalo žiadne náznaky traumy a okrem modrín mu nič nebolo. Pri podozrení na ublíženie na zdraví inou osobou by určite kontaktovali políciu, čo sa nestalo. Podľa jeho názoru neexistuje žiadny dôkaz, ktorý by potvrdil, že dňa 9.2.2014 maloletého E. udrel. Konkretizoval, že proti nemu stála len výpoveď MUDr. Podhorskej a jej sestričky, ktoré videli maloletého až 3 dni po údajnom spáchaní skutku a posudok MUDr. Lisánskeho, ktorý vychádzal z týchto výpovedí a prípadné ďalšie posudky, či lekárske správy, ktoré boli vypracované v nasledujúcich dňoch. Proti nim svedčili v jeho prospech očití svedkovia O., A. D., videozáznam so znaleckým posudkom o jeho pravosti, fotodokumentácia pokusu, znalecký posudok MUDr. Bobrova, nepriami svedkovia a čestné prehlásenia. Uviedol, že práve na jeho auto bola nasmerovaná jedna z kamier, pričom na zázname je vidieť, že k žiadnemu útoku nedošlo, a že skutok tak, ako ho formuloval prokurátor sa vôbec nestal. Svedok O. tak vypovedal aj na súde, aj keď sa ho snažili po 5 rokoch zneistiť. Tento svedok potvrdil aj to, že za ním bola jeho mama (obžalovaného), spolu si pozreli celý záznam a nevideli tam nijaké násillie a to ani po priblížení do automobilu dnu. Z pokusu, ktorý vykonal namiesto rekonštrukcie je zrejmé, že skutok sa nemohol stať, pretože žiaden úder dlaňou nebolo možné uskutočniť. Aj znalecký posudok MUDr. Bobrova vylučuje, aby zranenia, ktoré mal maloletý vznikli údermi dlaňou do tváre. Svedkovia D. a D. potvrdili, že sa o maloletého pekne a svedomito staral. Potvrdili, že ho poznajú a nedokážu si predstaviť, že by ublížil dieťaťu a sami by mu zverili svoje dieťa do opatery bez váhania. Jeho bývalá priateľka tiež potvrdila, že sa svedomito a s láskou staral o ňu a jej dieťa počas doby, kedy žili spolu. Namietal, že polícia nezabezpečila kvalitný videozáznam z bezpečnostných kamier, aj keď sa skutok mal odohrať na parkovisku pred OC Optima, kde sú bezpečnostné kamery a mnoho ľudí. Polícia nevypočula svedka - pracovníka SBS, ktorý na vlastné oči videl kamerový záznam aj v priblížení, nevypočula ani svedkov, ktorí sedeli v zaparkovanom vozidle asi 50 cm od jeho vozidla a celý čas videli a sledovali situáciu cez okno. Polícia zámerné vypočula iného pracovníka SBS, ktorý o veci nemal prehľad. Zároveň polícia nezabránila automatickému zmazaniu dôkazového videozáznamu a zmarila mu tak možnosť brániť sa na súde, nevykonali rekonštrukciu skutku, či sa skutok vôbec mohol stať a nevykonali ani psychologický posudok s dieťaťom, či vôbec prežilo traumy z ublíženia na zdraví inou osobou a pokus pri styku s obvineným, kedy by zistili, že maloletý sa ho nebojí. Poukázal na to, že matka poškodeného mala prísť na to, že dieťa bolo zbité až 3 dni po údajnom incidente, aj keď dieťa bolo v deň incidentu ošetrené na pohotovosti. Uviedol, že od doby, kedy na pohotovosti napísali správu, že dieťa má modrinu a ako

liečbu stanovili len studený obklad nemal pod dohľadom a nie je vylúčené, že došlo k opätovnému úrazu, ktorý zvýšil závažnosť zranení. Matka bola s dieťaťom často sama a nevie sa zaručiť za to, že mu ďalšie zranenia nespôsobila ona alebo niekto iný. Následne chodila k lekárom a opakovane ju posielali do domáceho liečenia. Do nemocnice sa maloletý dostal až na odporúčanie MUDr. Podhorskej, ale na diagnózu poruchy zrážanlivosti krvi a nie na úraz zo dňa 9.2.2014. Poukázal na rozpory a klamstvá vo výpovediach svedkyne F. H. a A. H.. M. výpoveď A. H., že si maloletého dňa 9.2.2014 po návšteve pohotovosti vybrala z auta a vzala ho do brány, aby videla v akom stave je a tam až potom, ako mu dala dolu čiapku, videla modriny na oboch stranách tváre. Týmto vlastne potvrdila, že po tme v aute nebolo vidieť modriny, čo znamená, že svedkyne R. nemuseli poobede nič vidieť keď sa stretli o 16.00 hod., keď bola vo februári už tma. Zdôraznil, že neexistuje žiadny motív, prečo by mal maloletému ubližovať a ani poškodená a súd nenaznačili, aký motív mohol mať. Dodal, že nikdy nebol trestaný, nepije, nefajčí, žije na dobrej úrovni, je čestný, chystá svadbu s novou priateľkou. S maloletým bol veľakrát sám a nikdy ho neudrel, ani teraz nič nenasvedčuje tomu, že by maloletý mal v minulosti utrpieť ujmu. Nikoho neodsudzuje, iste má osoba, ktorá ho obvinila svoje dôvody, prečo ho falošne obvinila, možno mala pocit, že nemá na výber, možno chcela vysúdiť peniaze. Vraj si mala zisťovať jeho majetkové pomery. Vysvetlil, ako mohlo dôjsť k zraneniam maloletého, uviedol, že maloletý v deň skutku vypadol z postieľky, udel sa do tváre s dvierkami od práčky a ešte pri detskej hádke dostal vláčikom do líca. To sú všetko údery, o ktorých sa vie a sú vo výpovediach, avšak mohlo sa kľudne stať aj niečo iné, buhot bolo počuť z izby, kde sa maloletý hral so starším chlapcom viackrát. Polícia nedala znalcom k dispozícii vláčik s 3 komínmi na posúdenie možného zranenia. Podľa znalcov navyše nie je možné spojiť modriny s parkoviskom pri Optime. Presný čas vytvorenia modriny sa nedá stanoviť. Podliatina sa nemusí objaviť bezprostredne po pôsobení násillia, pretože šírenie krvného výronu v podkoží si vyžaduje istý čas, preto je viditeľná niekoľko minút, či až hodín po údere, či náraze. Nevyklučuje ani takú verziu, že maloletého zbila jeho matka. Keď zistila, že by jej dieťa mohli vziať, povedala, že útočníkom je on. Takto sa vyjadrila pri jeho záverečnej reči, keď prezentoval videozáznam, že nebolo vidieť žiadne násillie, že 30 sekúnd by jej stačilo, aby zbila dieťa, čiže to má asi vyskúšané. Keď prišla matka maloletého k autu, ukázal jej modriny a navrhol, aby šli na pohotovosť. To, že ako prvý zbadal modriny neznamena, že ich dieťaťu spôsobil. Dieťa bral ako svoje a bál sa o neho. Nemyslel si, že sa to otočí proti nemu. Dodal, že len 30 sekúnd mu nebolo na videozázname vidieť ruky, ale vtedy odopínal pás auta aj pásy autosedačky. Tvrdí, že anatomicky ani nie je možné, aby počas toho ako sa nakláňal do auta, dal maloletému sediacemu v čiapke a overale v tzv. vajíčku (ktoré má vysoké bočné lemovanie a striešku!) facku takým spôsobom a s takými následkami ako tvrdí obžaloba. Dieťa sedelo za sedadlom vodiča a mal ho podľa prokurátora udrieť, keď sa nakláňal do auta silnejšie do ľavej strany tváre, ktorá bola k nemu odvrátená. Pri náklone, aký zaznamenal videozáznam, by nemohol smerovať údery na dieťa, pretože by neudržal rovnováhu. Rukami sa musel podopierať, aby nepadol a mohol odopnúť pásy auta a autosedačky.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obžalovaný zotrval na podaných odvolaniach a navrhol, aby ho krajský súd oslobodil spod obžaloby, pretože sa skutok nestal.

Prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na podanom odvolaní a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z výpovede obžalovaného, z výpovedí svedkov - poškodenej F. P. (rod. H.) a poškodeného V. J. - rodičov maloletého, svedkyne H. R., B. R., A. X. (rod. H.), H. H. J., F. H., J. L., O. O., A. D. H., H. C. M., J. D. H., H. D. H., U. E., zo znaleckých posudkov znalcov MUDr. Boriska Lisánskeho, z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie ortopédia, MUDr. Nikitu Bobrova, CSc. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, a znaleckej organizácie Forensic.sk Inštitút forezných medicínskych expertíz s.r.o. znalcov MUDr. Norberta Moravského, PhD., doc. MUDr. Luděka Vrtíka, CSc., doc. JUDr. MUDr. Petra Kováča, PhD., MUDr. Petra Gémeša a MUDr. Renáty Szépeovej, PhD., zo znaleckého posudku PhD. Evy Kítkovej z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia, poradenská psychológia a psychológia sexuality, z obrazového záznamu z CD-R zn. Sony v nadväznosti na znalecký posudok znalca Ing. Jána Kuljovského z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická fotografia, zo žiadosti o náhradu škody, z vyjadrenia k liečebným nákladom, zo správy sociálnej poisťovne, z rodného listu E. J. - poškodeného, z lekárskeho správy zo dňa 9.2.2014, z 5.2.2014, zo správy Slovenského hydrometeorologického ústavu, odbor Meteorologickej služby, zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice zo dňa 20.6.2014, z listu U. E., z fotografií a z čestných prehlásení, na podklade ktorých dospel ku záveru, že obžalovaný konal spôsobom popísaným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, a že jeho konanie naplnilo znaky

prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Z takto vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 9.2.2014 navštívili manželia D. H. (brat matky obžalovaného) s ich 4-ročným synom V. domácnosť, v ktorej býval obžalovaný s poškodenou F. P. (rod. H.), maloletým E. a svedkyňou A. D. H.. Deti sa spolu hrali v obývacej izbe, aj v detskej izbe za prítomnosti matky maloletého, ktorá sa vzdialila len na pár minút za účelom vykonania toalety. Počas hry sa deti naťahovali o hračku - vláčik. Podľa obžalovaného sa mohol maloletý E. udrieť keď sa s V. naťahovali o vláčik, ktorý keď V. pustil, E. sa ním udrel do pravého líca. Túto verziu potvrdili všetci v byte prítomní okrem matky maloletého. Od svedkyne A. D. H. zistil, že maloletý E. sa tiež udrel pri vyberaní prádla z práčky a matka maloletého potvrdila, že v ten deň maloletý vypadol z bočnej strany cestovnej postieľky z výšky cca 20 cm. Dňa 5.2.2014 maloletý rozhrýzol vianočnú guľu, v dôsledku čoho navštívili lekára. Maloletý E. bol veľmi nepokojný, nepodarilo sa mu v byte zaspáť a tak sa jeho matka - svedkyňa F. P. (rod. H.) rozhodla, že ho vezmú von, maloletého uložili do autosedačky, tzv. vajíčka a z bytu odišli. Svedkovia potvrdili, že pri odchode z bytu nevideli na tvári maloletého žiadne zranenia. V osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia bola autosedačka umiestnená za sedadlom vodiča. Maloletý v aute zaspal, keď vstal, stretli sa na parkovisku okolo 16.00 hod. so svedkyňami R., ktoré potvrdili, že maloletý bol veselý, ale pokojný, neodbiehal, ani nespadol. Na hlave mal čiapku, ktorou nemal zahalenú celú tvár. Nevšimli si na ňom žiadne zranenie. O 18.10 hod., ako je to zrejme z obrazového záznamu z kamerového systému Obchodného centra Optima je zrejme, že na parkovisku zaparkovalo osobné motorové vozidlo Škoda Octavia. Poškodená F. P. (rod. H.) potrebovala použiť toaletu, predtým ešte skontrolovala maloletého sediaceho v autosedačke. Poškodená sa po 13 minútach vrátila späť do auta, kedy bol obžalovaný už mimo kabíny auta, na rukách mal maloletého, ktorý usedavo plakal. Obžalovaný vypovedal, že počas neprítomnosti matky sa maloletý zobudil, začal plakať, preto z vozidla vystúpil, podal mu čaj a cumel, ale keď plakal naďalej, vybral ho z autosedačky a vtedy zbadal, že má na líčku "šrám". Na zranenie hneď upozornil matku. Poškodená tvrdí, že nešlo len o škrabanec, ale že dieťa malo celé ľavé líce opuchnuté a začervenanú oblasť pod pravým okom, bolo vystrašené, nevedela ho utíšiť. Rozhodla sa, že idú na pohotovosť. Obžalovaný ju požiadal, aby pred lekármi nepovedala, že bol vo vozidle s maloletým sám, a že si zranenie spôsobil sám keď spadol na obrubník. Týmto chcel obžalovaný chrániť poškodenú, aby na ňu nepadlo podozrenie pre zanedbávanie starostlivosti o maloletého. Pred návštevou pohotovosti videla dieťa aj svedkyňa A. X., rod. H., sestra poškodenej, ktorá si aj napriek tomu, že dieťa malo na hlave čiapku, okamžite všimla zranenia. Svedkyne H.. J. a H. neuverili verzii matky o vzniku zranení maloletého, ihneď nadobudli podozrenie, že dieťa bolo zbité, nakoľko tvar hematómov - odtlačok prstov tomu napovedal. Maloletý E. J. bol hospitalizovaný v dňoch 12.2.2014-17.2.2014 pre podozrenie na týranie dieťaťa, pre pozitívny nález z výteru hrdla a hematómy obidvoch strán tváre. Pri hospitalizácii oznámil personál matke, že dieťa bolo dňa 9.2.2014 zbité. V nadväznosti na to matka informovala o tom obžalovaného za prítomnosti jeho matky, svoju sestru, biologického otca maloletého a po hádke s obžalovaným sa odsťahovala s tým, že obžalovaný už do kontaktu s maloletým neprišiel. Znalec MUDr. Lisánsky za najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku zranení pokladá dva údery do tváre, vpravo otvorenou dlaňou ruky, vľavo buď otvorenou dlaňou ruky alebo zovretou päsťou. Na pravej strane boli viditeľné tri paralelné pozdĺžne stopy po prstoch. Vzhľadom na rozsah zranení ich nebolo možné prekryť čiapkou, aby si to človek nevšimol. Vylúčil, aby si tieto zranenia spôsobil maloletý vláčikom, prípadne náhodným pádom a vylúčil aj príčinnú súvislosť s udalosťou zo dňa 5.2.2014, kedy maloletý rozhrýzol vianočnú guľu. Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o 12-mesačného kojencu, bezbrannosť a zraniteľnosť v tomto veku, útok považoval z medicínskeho hľadiska za útok na životne dôležitý orgán potencionálne schopný ohroziť dieťa na živote. K úplne iným záverom dospel znalec MUDr. Nikita Bobrov, CSc., ktorý posúdil zranenia maloletého E. na základe žiadosti obhajkyne obžalovaného. Vylúčil, aby zranenie na ľavej časti tváre bolo spôsobené ľudskou rukou inej osoby. Išlo o náhodné poranenie tváre tupými a tupohrannými predmetmi, tieto poranenia boli ľahké, u ktorých dĺžka liečby neprevyšuje 7 dní. Hospitalizácia maloletého nemala dôvod v posúdených zraneniach, ale mala sociálny dôvod - podozrenie na týranie dieťaťa. Vzhľadom na diametrálne odlišné závery medzi znaleckými posudkami okresný súd pribral do konania znaleckú organizáciu Forensic.sk. Viacerí znalci objasnili najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku poranení, ktorých rozsah a charakter favorizuje mechanizmus úderu do danej oblasti tváre otvorenou dlaňou do oblasti ľavého líca, teda konaním inej osoby. Menej pravdepodobné je čiastkové pôsobenie iného tupého plošného predmetu na túto oblasť tváre prítlakom, prípadne nárazom. Konanie inej osoby je výrazne pravdepodobné aj vzhľadom k intenzite pôsobenia vonkajšieho tupého mechanického násillia, keďže krvný výron na ľavej strane tváre poukazuje na pomerne intenzívne násillie. Vylúčili však úder zovretou päsťou vzhľadom na plošný charakter podliatín, a vylúčili aj možnosť vzniku poranení pádom dieťaťa z malej výšky, či spontánnym pádom pri nedokonalnej chôdzi. Vylúčili aj udalosť zo dňa 5.2.2014,

kedy mal maloletý prehryznúť sklenenú guľu, ako súvisiacu so vznikom zranení, ktoré posúdili. Úder hračkou a následne úder dverami práčky na druhú stranu tváre dieťaťa nevyhodnotili za alternatívny vznik poranení maloletého, pretože by tak musela byť vyvinutá veľmi veľká intenzita úderu do tváre dieťaťa, vedúca k veľmi bolestivým prejavom. Nešlo o náhodný pád dieťaťa na dvierka práčky, pretože to nezodpovedá intenzite takéhoto modelu násillia, tiež vzhľadom na zošíkmený tvar sklenenej časti dvierok. Odrenina pod dolným okrajom ľavej očnice mohla veľmi dobre vzniknúť pôsobením tlaku a ťahu nechta niektorého z prstov ruky pri údere otvorenou dľaňou do tvárovej oblasti maloletého, vznikla teda veľmi pravdepodobne súčasne s krvným výronom. Tvarovaná podliatina v oblasti pravého líca vznikla pôsobením tupohranatého predmetu mechanizmom tlaku, prípadne nárazu nízkou až stredne veľkou intenzitou a pôsobnosťou. Nebolo možné ustáliť, či vznikli podliatiny v časovom období keď sedel maloletý v autosedačke pred OC Optima. Ak by zranenia vznikli ešte v byte, nie je možno predstaviť si, že by si matka tak závažný opuch na ľavej strane tváre dieťaťa nevšimla. Na pravej strane sa tri krvné výrony mohli vyfarbiť do konečného charakteru aj v rádovo desiatkach minút. Pokiaľ dieťa bolo po odchode z domu v kontakte s ďalšími dvoma osobami, je vylúčené, aby si tieto, aj napriek tomu, že dieťa malo na hlave čiapku, nevšimli zranenia na jeho tvári v prípade, ak by ich už utrpelo. Znalci vyhodnotili tieto zranenia ako ľahké, v kontexte ročného dieťaťa ako medicínsky významný dôsledok pôsobenia násillia na životne dôležitý orgán. S poukazom na znalecký posudok inštitúcie, ale aj výpovede svedkov, ktorí si na tvári maloletého E. nevšimli žiadne zranenia v čase, keď tento dňa 9.2.2014 odchádzal okolo 12.30 z bytu na P. č. 6, ani svedkov, ktorí s ním prišli do kontaktu toho istého dňa okolo 16.00 hod., rovnako okolností prípadu, ktoré súd zistil, okresný súd jednoznačne ustálil, že zranenia spôsobil maloletému obžalovaný tak, že ho vo vozidle na parkovisku pri OC Optima fyzicky napadol otvorenou dľaňou ruky do oblasti tváre, ľavého líca a následne ho udrel do oblasti pravého líca, pričom zranenia, ktoré mu spôsobil si vyžadujú obvyklú dobu liečenia a práceneschopnosti 10 dní. Okresný súd prekvalifikoval konanie obžalovaného vzhľadom na ujmu maloletého a okolností, za akých k útoku došlo. Dodal, že intenzita útoku aj napriek tomu, že objektom bola hlavička 12- mesačného dieťaťa nezodpovedá tomu, aby obžalovaný svojím konaním naplnil subjektívnu stránku skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Nebola tiež preukázaná taká pohnútka, okolnosti, ktoré násillnému konaniu obžalovaného predchádzali, ani osobnostné črty na strane obžalovaného, ktoré by vo svojom súhrne zodpovedali jeho úmyslu pre zločin podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák.

Krajský súd sa po dôkladnom preštudovaní spisu s týmto záverom okresného súdu nestotožnil, pretože dospel k záveru, že obžalovaný mal byť v predmetnej veci oslobodený.

Ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov treba rozhodnúť v prospech obvineného. Odsudzujúci rozsudok môže byť vydaný len v tom prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, a v prípade, ak vina nie je preukázaná, musí byť obvinený oslobodený spod obžaloby podľa § 285 Tr. por.

V danej veci aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov zostali o vine obžalovaného dôvodné pochybnosti, v dôsledku ktorých bolo potrebné aplikovať zásadu in dubio pro reo a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Ako už vyššie okresný súd ustálil, z vykonaného dokazovania je nesporné, že maloletý E. utrpel dňa 9.2.2014 poranenia tvárovej časti hlavy: rozsiahle pomliaždenie s opuchom a plošnou podliatinou (krvným výronom) v oblasti ľavého líca (siahajúce od jarmovej kosti až po telo sánky pred ušnicou a okolo očnice), odreninu veľkosti 1x1 cm pod dolným okrajom ľavej očnice a tvárovú podliatinu v oblasti pravého líca pod očnicou veľkosti cca 4 až 5 cm.

Sporné však ostalo jednak to, akým spôsobom maloletý k týmto zraneniam prišiel a tiež to, kto mu ich spôsobil.

Z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že v deň vzniku zranení sa maloletý E. hral s maloletým V., ktorý k nim prišiel na návštevu. Na návštevu prišli svedkovia J. D. H., H. D. H. s ich synom V., okrem nich boli v byte obžalovaný, poškodená F. P. - matka maloletého E. a matka obžalovaného A. D. H.. Počas hry s maloletým V. sa mal. E. mal podľa opisu svedkov (okrem poškodenej) udrieť vláčikom do tváre a okrem toho aj o dvierka práčky. Keďže sa mu doma nepodarilo zaspáť a bol nervózny, matka a obžalovaný sa ho rozhodli zobrať vonku. Keď odchádzali, žiadne zranenia si u neho nevšimli. Maloletý mal zaspáť v

aute a keď sa zobudil, stretol sa za prítomnosti svojej matky so svedkyňami R. cca okolo 16.00 hod., ktoré si na ňom tiež nevšimli nič zvláštne. Následne kamerový záznam zaznamenal osobné motorové vozidlo obžalovaného ako parkuje pred OC Optimou. O 50 sekúnd po zastavení z neho vystupuje osoba (matka poškodeného). Následne bolo o 7 minút a 20 sekúnd od zastavenia vozidla vidieť, ako z neho vystúpila osoba (obžalovaný), otvorila zadné dvere na strane vodiča, zohla sa dovnútra, takto zotrvala 31 sekúnd, potom sa vystrela a držiac niečo (maloletého E.) na rukách sa prechádzala okolo vozidla. Na zázname nebolo vidieť, čo táto osoba robila vo vnútri vozidla počas 31 sekúnd. O 13 minút od zastavenia vozidla sa vrátila osoba, ktorá z neho predtým vystúpila (matka maloletého) a o 16 minút a 50 sekúnd od zastavenia vozidla posádka nastúpila a vozidlo opustilo parkovisko.

Z výpovede svedkyne F. P. je zrejmé, že pred OC Optima parkovali preto, lebo potrebovala použiť toaletu. Keď odchádzala z vozidla, maloletý ešte spal, nevšimla si na ňom nič zvláštne. Keď sa asi o 10 minút vrátila k vozidlu obžalovaný stál pri vozidle, na rukách mal maloletého E., ktorý veľmi plakal, bol celý červený. Automaticky ho zobrala na ruky, ukludňovala ho, on ďalej neskutočne plakal a bol vyľakaný. Obžalovaný jej nevedel povedať, prečo tak plače, rozhodli sa ísť s ním na pohotovosť, pretože maloletý mal celé ľavé líce opuchnuté a na pravom líci mal pod okom začervenané. Obžalovaný jej mal povedať, aby na pohotovosti nevravela, že s dieťaťom ostal sám vo vozidle, aby povedala, že spadol na obrubník. Na pohotovosti lekár nevyjadril podozrenie, že by bol maloletý zbitý. Obžalovaný vypovedal, že kým čakal na poškodenú v aute na parkovisku, maloletému vypadol cumlík, preto vystúpil z auta, podal mu ho a dal mu čaj a keďže plakal, vybral ho z auta a ako ho držal na rukách, všimol si, že má na líčku "šrám". Na hlave mal zimnú čiapku, čo mu prekryvala uši a líca, bola rozviazaná. Keď sa poškodená vrátila, opýtal sa jej, či si nevšimla ako sa to mohlo stať. Potvrdil, že poškodenej odporúčal, aby na pohotovosti povedala, že maloletý spadol, avšak len z obáv, aby si lekár nepomyslel, že mu zranenie spôsobila ona. Ešte predtým sa zastavili u sestry poškodenej, ktorá vypovedala, že si ihneď všimla modriny na líčkach maloletého aj napriek tomu, že mal čiapku. Poškodená jej povedala, že maloletý spadol. V ten večer si okrem modrín na líčkach maloletého nič iné nevšimla, maloletý bol kľudný, lebo bol na rukách u matky.

Takto zistený skutkový stav podľa názoru krajského súdu nepostačuje na jednoznačný záver, že skutok sa odohral tak, ako ho formuloval prokurátor okresnej prokuratúry v obžalobnom návrhu a upravil okresný súd v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V predmetnej veci neexistuje ani jeden priamy usvedčujúci dôkaz, ktorý by potvrdzoval, akým spôsobom a za akých okolností a hlavne kto spôsobil maloletému zistené zranenia. V tejto súvislosti krajský súd upozorňuje, že orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili v priebehu prípravného konania originál kamerového záznamu z údajného miesta činu, ktorý by svojou kvalitou a možnosťou priblíženia aj do osobného motorového vozidla mohol priamo potvrdiť, resp. vyvrátiť, čo sa v skutočnosti v aute odohrávalo. Rovnako nezisťovali totožnosť osôb vo vedľa stojacom aute, ktoré mohli vypovedať, čo priamo sledovali a vnímali vo vedľa stojacom aute, v ktorom sa nachádzali obžalovaný s maloletým E.. Na videonahrávke z parkoviska pred OC Optima, ktorú v konaní predložil obžalovaný a ktorú získala jeho matka, nie je vidieť žiaden útok obžalovaného na poškodeného, je v zlej kvalite a nie je možné priblížiť kabínu osobného motorového vozidla.

Pokiaľ ide o nepriame dôkazy, o ktoré okresný súd oprel záver o vine obžalovaného, zo súdnej praxe je všeobecne známe, že dokazovanie viny týmito dôkazmi je omnoho zložitejšie než dokazovanie priamymi dôkazmi. Nepriamy dôkaz nadobúda dôkazný význam len v spojitosti s inými dôkazmi. Tieto nepriame dôkazy musia tvoriť systém, ktorého jednotlivé články sú v súlade tak medzi sebou, ako aj s dokazovanou skutočnosťou. Každý článok súhrnu dôkazov sa musí nepochybne preukázať. Súhrn navzájom súvisiacich harmonizujúcich a nepochybne zistených nepriamych dôkazov musí byť uzavretý, t. j. musí viesť len k jedinému záveru a musí vylučovať možnosť iného záveru. Ak by len jeden článok z viacerých nepriamych dôkazov bol pochybný, nemožno hovoriť o harmonizovanom celku. Celok musí byť uzavretý a dôkazy musia vo svojom súhrne viesť logicky k jedinečnému záveru a musia vylučovať možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Pri posudzovaní vierohodnosti - pravdivosti hodnoteného dôkazu súd vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Orgán činný v trestnom konaní a súd nemá predpokladať pravdu, ale ju má stanoviť a dokázať. Dôkaz je totiž prostriedkom na presvedčenie sa o hľadanej pravde, ale nie na vytvorenie pravdy.

O nepriame dôkazy môže pritom súd oprieť výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nerušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V danej veci však nepriame dôkazy netvorili systém, ktorého jednotlivé články by boli v súlade tak medzi sebou, ako aj s dokazovanou skutočnosťou. Súhrn navzájom súvisiacich nepriamych dôkazov nevedie k jedinému záveru a nevylučuje možnosť iného záveru.

Pre naplnenie záveru o spáchaní či už zločinu ublíženia na zdraví podľa záveru prokurátora okresnej prokuratúry alebo prečinu ublíženia na zdraví podľa rozsudku okresného súdu, je potrebné preukázať aj motív konania páchatela.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na znalecký posudok MUDr. Evy Kitkovej, znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia, poradenská psychológia a psychológia sexuality, z ktorého je zrejmé, že u obžalovaného nezaznamenala tzv. malígnu symptomatológiu pre agresivitu, obžalovaný nie je násilnícky, agresívny typ osobnosti voči okoliu. Nie sú u neho prítomné znaky napätia, tenzie, zlosti, útočnosti a ani iných rizikových prejavov ako osobnostných fixných vlastností. Má primeranú sebareflexiu, sebadisciplínu a racionálnu reguláciu správania. Nie je ľahko ovplyvniteľný, je empatický, rešpektuje názory, predstavy a potreby iných. Diagnostikované Iži skóre je u obžalovaného nevýznamné, nemá sklon ku skresľovaniu, zveličovaniu, ani poruchy s konfabuláciami. Charakter trestného činu a spôsob jeho vykonania zo psychologického hľadiska nezodpovedá osobnosti obžalovaného.

Aj rodinní príslušníci obžalovaného v čestných prehláseniach vyjadrili presvedčenie, že obžalovaný je miernej povahy, má dobrú výchovu a je rodinne založený. Ani matka maloletého E. a jej sestra, nikto z ich blízkeho okolia sa o obžalovanom nevyjadroval ako o agresívnom, že by mal voči maloletému agresívne prejavy, či už slovné alebo fyzické.

Svedkyňa U. E. vypovedala, že žila s obžalovaným a jej rodičmi v spoločnej domácnosti asi rok a pol. Na začiatku vzťahu bola tehotná s iným mužom, chcela podstúpiť interrupciu, ale obžalovaný ju odhovráľal s tým, že sa postará o ňu a o dieťa. Skutočne jej aj po narodení dcéry pomáhal, dieťa prebaľoval, chodil s nimi do poradne, atď. Plač dieťaťa ani nič v súvislosti s ním ho nerozčuľovalo, nikdy sa neprejavil agresívne voči dieťaťu, ani voči nej.

Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by maloletý po skutku pociťoval voči obžalovanému strach, že by sa ho bál alebo inak neprimerane reagoval v jeho prítomnosti. Znalec MUDr. Nikita Bobrov si všimol, že maloletý napriek podozreniu na syndróm týraného dieťaťa nebol vyšetrený psychológom, ani psychiatrom. Vyšetrujúci lekári nezaznamenali u maloletého strach ani psychickú traumu. Na hlavnom pojednávaní vysvetlil, že počas 23 rokov praxe sa zaoberal prípadmi týraných detí, avšak tento konkrétny prípad nesvedčí pre týranie, ani pre poškodzovanie zdravia druhou osobou.

V konaní sa teda nepodarilo preukázať motív, pre ktorý by sa obžalovaný mohol dopustiť žalovaného konania. Na druhej strane však bolo zistené, že matka poškodeného mala pri starostlivosti o maloletého nedôveru u svojej sestry A. X., ktorá na ňu párkrát volala sociálku, čo vplynulo z príloh k odvolaniu obžalovaného, ale aj z výpovedí obžalovaného a jeho matky A. D. H.. Okrem toho poškodená uvádzala niekoľko verzií vzniku úrazu nielen lekárom, ale aj svojej sestre.

Ani na základe znaleckých posudkov nie je možné bez akýchkoľvek pochybností vyhodnotiť, že zranenia poškodeného boli spôsobené fyzickým útokom obžalovaného tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti obžaloby a napadnutého rozsudku. Aj keď viacerí znalci zo znaleckej organizácie Forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. objasnili najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku poranení, ktorých rozsah a charakter favorizuje mechanizmus úderu do danej oblasti tváre otvorenou dlaňou do oblasti ľavého líca, teda konaním inej osoby, nevylúčili čiastkové pôsobenie iného tupého plošného predmetu na túto oblasť tváre prítlakom, prípadne nárazom, z čoho je možné rovnako vyvodiť záver, že zranenia maloletého mohli vzniknúť aj následkami poranení v domácom prostredí napríklad po údere vláčikom s 3 komínmi, pritom ako sa o neho ňaťahoval s V., ktorý bol u nich na návšteve. Znalci nevedeli jednoznačne určiť kedy presne vznikli zranenia na tvári maloletého. Podliatina sa nemusí

objaviť bezprostredne po pôsobení násilia, pretože šírenie krvného výronu v podkoží si vyžaduje istý čas, preto je niekedy viditeľná až o niekoľko minút, prípadne hodín po údere, či náraze.

V konaní nebol produkovaný žiadny priamy alebo nepriamy dôkaz, na podklade ktorého by bolo možné so 100% istotou uzavrieť, že skutok sa odohral tak, ako je uvedené v obžalobnom návrhu a skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Súd je pritom v každej trestnej veci povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak v prospech obžalovaného, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho neprospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo jednoznačne preukázané, že existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný, inak nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Súd nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domniek a hypotéz čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja.

Pokiaľ ostanú po vykonaných všetkých dosiahnuteľných dôkazoch v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného, a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavíť v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada in dubio pro reo. Skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti.

Pretože v danej veci získané dôkazy netvorili ucelenú reťaz usvedčujúcich dôkazov a aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov ostali o vine obžalovaného značné pochybnosti, dospel krajský súd k záveru, že bolo potrebné aplikovať zásadu "in dubio pro reo" a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Za porušenie Trestného zákona možno považovať výrok o vine, ak bol páchatel' odsúdený a mal byť oslobodený, čo je podľa názoru odvolacieho súdu situácia i v prejednávanej trestnej veci.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný bol uznaný vinným ako páchatel' žalovaného skutku a to napriek tomu, že mal byť oslobodený, odvolací súd postupoval v súlade s § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom vo veci, pretože na podklade skutkového stavu zisteného okresným súdom v napadnutom rozsudku, bolo možné urobiť nové rozhodnutie.

Pretože skutková situácia v danej veci neumožňovala jednoznačný záver o tom, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v obžalobnom návrhu, resp. v skutkovej vete napadnutého rozsudku, krajský súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. ak súd obžalovaného oslobodí spod obžaloby, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Pretože krajský súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, odkázal poškodených s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.